

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρὰσχόν εις την χάραν ημών ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού :

Εξωτερικού :

Έτησια Δρ. 8,-
 Εξαμήνιος 4,50
 Τριμήνιος 2,50

Έτησια Φρ. 10,-
 Εξαμήνιος 5,50
 Τριμήνιος 3,-

Αι σύνδρομα άρχονται την 1ην έκαστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Δ. 20

Διά των Πρωτόρων, Έσπερος. Α. 10. Έξωτερ. Α. 15
 Φύλλα προηγουμένων έτην, Α' και Β' περιόδου
 τιμώνται έκαστον Λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Όδός Εδουάρδου άρ. 88, παρά το Βαρθάλαμον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Έν Αθήναις, 12 Ιουλίου 1914

Έτος 36ον.—Άριθ. 32

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JIMES CHANCELL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Ο πόλεμος μεταξύ Άγγλιας και Γαλλίας προήλθεν από ένα ποτήρι νερό, το όποιον έχυσεν η δούκισσα Μάλβορουγ επάνω εις το ερόσμα της βασιλείσσης Άννης.

Μία ψευδής πληροφορία ενός δωδέκαετούς βροκού, έπέφερε την απώλειαν της μάχης του Βατερλόυ.

Τέλος μία μάγα, μία μεγάλη μάγα, από αυτές που εις το Μαρόκον λέγονται ζέμπα, ήρκεσε διά να μεταβάλη εξ ολοκλήρου την θέσιν του Λουλού και Τζούλη.

Και ίδου πως.

Η μάγα αυτή, έργαζον θεβαίως της Θείας Προνοίας, η εύλογη-μένη αυτή μάγα, έπετούσε βρομάσασα γύρω εις τα μουλάρια, τα όποια είχαν μείνη ζευγμένα εις το άμαξι όπου, ως είπαμεν, ήτο φορτωμένον το κελώριον έκείνο κιώτιον, το σκεπασμένον με ύφασμα και φρουρούμενον από στρατιώτας.

Μη άρκεσθεύσα εις τον βόμβον, η μάγα ειςέδυσεν εις το αυτί ενός μουλαριού, το όποιον άμέσως έξεμάνη και ήρχισε να τρέχη με γκαλόπ, παρασύρον και τα άλλα μουλάρια, που ήσαν δεμένα μαζί του.

Ποίν προσήασον να τρέξουν οι ύπνρέται και οι στρατιώται, διά να καταστείλουν τον πανικόν, τα ζφα, όρμιώντα ως τρέλλα καθ' όλας τας διευθύνσεις, είχαν ήδη άνατρέψη το άμαξι, το δε μεγάλον κελώτιον, το φορτωμένον επ' αυτού, είχε πέσει κάτω, και κατέκειτο τώρα συντετριμμένον υπό του ίδιου του βάρους (*).

(*) Ίδαι εικόνα προηγ. φύλλου σελ. 248.

Το δυστύχημα αυτό, έπελθον με κεραινωδή ταχύτητα, ανεστάτωσε φυσικά όλον τον καταυλισμόν. Όλοι οι Μαροκινοί, στρατιώται, άπνρέται, μαθροι, και αυτοί άκόμη οι άρχηγοί, διέκοψαν το γεύμα των διά να τρέξουν επί τόπου.

Έπρόκειτο τώροντι περί μεγάλου δυστυχήματος, καταστροφής... Έσβησε γά ιδη κανείς το κιώτιον, σπασμένον και αποσυντεθειμένον επί του έδάφους, διά να φαντασθή άμέσως εις ποίαν οίκτραν θέσιν θα

εύρισκετο το πολύτιμον περιεχόμενον του. Ο Λουλού και ο Τζούλης ήκολούθησαν και αυτοί τους Μαροκινούς, περιέρχον να ίδουν τι περιείχε το μεγάλον κιώτιον, η καταστροφή του όποιου έφαινετο προξενούσα τόσην λύπην εις όλους.

Και έδλεπαν διά των ανοιγμένων πλευρών του κιωτίου ένα θαυμάσιον μηχανικόν άρμόνιον με σωλήνας. Από την άπελευσίαν του Μπέν-Σελιμάν, ο Τζούλης ένόησεν άμέσως ότι το έργαζον αυτό ίάνηκεν εις τον Σουλτάνον. Και όχι χωρίς κάποιαν ευχαρίστησιν, ο μαθητευόμενος ήλεκτρολόγος παρατήρησε την βλάβην, την όποιαν τώ είχε προξενήσῃ η πτώσις.

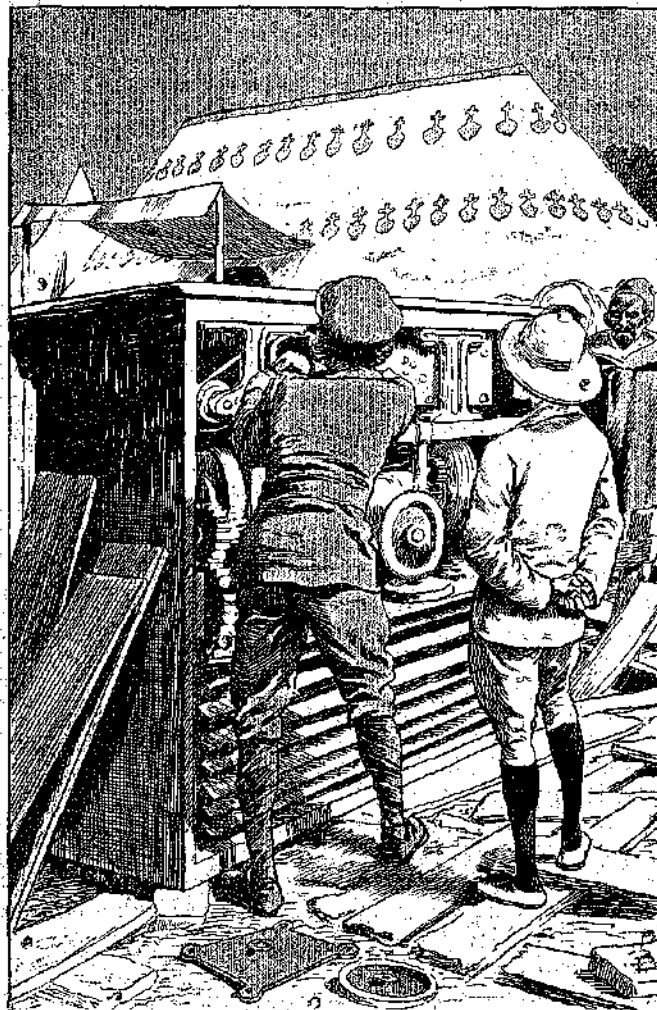
— Αυτό τώρα πάει δουλειά του! έφώναξε. Άδύνατο να ξαναπαίξῃ, χωρίς μία γερή έπισκευή.

Και με το ένστικτον και την γνώσιν του μηχανολόγου, ο Τζούλης έδειξεν εις τον Λουλού τον τροχόν, το όποιος έθετεν εις κίνησιν τον μηχανισμόν του έργαζου, και ο όποιος ήτο μετατοπισμένος.

Ο Λουλού έπεινούσας τόσο πολύ, ώστε όλίγον τον ένδιάφερον η εξαγχαλωμένη αυτή μηχανή. Κ' έκύτταζε προς το μέρος των έγκαταλελειμμένων χυτρών, συλλογίζόμενος άν δεν έπρεπε να έπωφεληθῃ της ευκαιρίας και ν' άρπάξῃ κανένα κομμάτι κρέας ή καρμίαν γούφταν ρύζι....

Ο Τζούλης όμως, έχων μανίαν διά τας μηχανάς, παρακολούθει με προσοχήν τας προσπάθειάς του κατέβαλλον οι Μαροκινοί διά να σηκώσουν το έργαζον.

Έπρεπε πρώτα να το θγάλουν από το σκεπασμένον κιώτιον. Και μετ' όλίγων λεπτών έργασίαν, το άρμόνιον

«Και να ο Τζούλης, άρχίζει την έργασίαν...» (Σελ. 251, στ. 6')

εστάθη ὄρθιον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὠραίων, κατὰχρυσον, με τοὺς μεταλλίνοις σωλήνας του λαμπυροῦ εἰς τὸν ἥλιον.

Ὁ ἀρχηγὸς ἠσύχασε κάπως, βλέπων ὅτι τὸ ὄργανον εἶχε μείνῃ σχεδὸν ἀθικτον καὶ ὅτι μόνον τὸ κιβώτιον εἶχε καταστραφῆ.

Ὁ Τζούλης ἐπέταξε ὄρθιος ἀπέναντι τοῦ ὄργανου... (Σελ. 254, στ. γ')

Ἄλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην, οἱ ὑπῆρταί του ἔφεραν δύο νικελίνοις τροχοῦς, τοὺς ὁποίους εἶχον ἀνεῶρ, εἰς ὀλίγων δημάτων ἀπόστασιν.

Ὁ Τζούλης ἐπερβαίνει

Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ καταθροῦνης τοὺς ἐπιστήμους τοῦ κερθαιίου, οἱ ὅποιοι ἤρχισαν νὰ συζητοῦν ζωηρῶς. Μολοντοὶ ὠμιλοῦσαν εἰς τὴν γλώσσαν των, αἱ χειρονομίαι των ἦσαν τόσο ἐκφραστικαί, ὥστε ὁ Τζούλης ἐμάντευσε τί ἔλεγαν.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐφάνησαν θρηνοῦντες τὸ δυσάχρημα, τὸ ὅποιον τοὺς συνέθη, καὶ φοβούμενοι τὴν ἔργην τοῦ κυρίου των, ὅταν θὰ ἔδλεπεν εἰς τέτοιαν κατάστασιν τὸ ὄργανον ποῦ με τὴν ἀνυπομονησίαν ἐπερίμενε...

Καὶ ὁ μὲν ὑπαρχηγὸς συνεβούλευε νὰ τὸ φορτώσων πάλιν εἰς τὸ ἀμάξι, ὅπως ἦτο. Ὁ Μπέν-Σελμιάν ὅμως ἦτο τῆς ἀναντίας γνώμης. Καὶ συστρέφον τοὺς τροχοῦς εἰς τὰ χεῖρα του, πλησίον τῆς μεγάλης μηχανῆς, προσεπάθει νὰ εὕρῃ μετὶ τὸν τρόπον θὰ ἠμποροῦσε νὰ κολλήσῃ τὰ σπασμένα κομμάτια.

Ὁ Τζούλης τότε συνέλαβε μίαν ἰδέαν μεγαλοφυῆ:

Διέσχισε τὸν κύκλον τῶν Μαροκινῶν καὶ παρουσιασθεὶς θαρραλέως ἐνώπιον τοῦ ἀμὴν τοῦ Σουλτάνου, τῷ εἶπεν:

— Ἄν θέλῃς, ἐγὼ σοῦ διαρθῶν αὐτὸ τὸ ὄργανον.

Ὁ Μπέν Σελμιάν, ἀκούσας αὐτὴν τὴν φωνήν, ἐσῆκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ἀνεγνώ-

ρῖσε τὸν νεαρὸν Γάλλον, τὸν ὅποιον εἶχε διώξῃ πρὸ μισῆς ὥρας.

— Ξεῦρεῖς ἐσὺ, τὸν ἠρώτησε, νὰ διορθώσῃς αὐτὴ τὴ μηχανή;

— Νὰ τα μαε! ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης: μ' αὐτὴ εἶνε δουλειά μου εἶμαι μηχανικός.

— Καλὰ λοιπὸν δοκίμασε! εἶπεν ὁ ἀρχηγός.

Ὁ Τζούλης ὅμως δὲν ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ. Καὶ βλέπων, ὅτι αὐτὸς ἦτο τώρα ὁ κύριος τῆς καταστάσεως, ἠρώτησε τὸν Μαροκινόν.

— Τί θὰ μοῦ δώσῃς, ἂν τὸ κατορθώσω; Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ δὲν ἐξέπληξε διόλου τὸν Μπέν Σελμιάν, ὁ ὅποιος προπαντὸς ἦτο ἔμπροσ. Καὶ ἀπεκρίθη:

— Ἄν κατορθώσῃς νὰ κάμῃς τὴ μηχανή νὰ δουλεύῃ, δέχομαι νὰ σε ὀδηγήσω, ἐσὲ καὶ τὸν μικρὸ σου φίλο, στὸ Φέξ, καθὼς μοῦ ἐξήγησες. Ἄν ὅμως δὲν τὸ κατορθώσῃς, ἐπειδὴ ἕνας Ρουμί δὲν μπορεῖ νὰ κοροιδεῖται ἕνα Μαροκινὸ καὶ νὰ τοῦ λέγῃ ψέμματα, θὰ διατάξω νὰ σε μαστιγώσω ἐπὶ πέντε λεπτά τῆς ὥρας. Ἐμπρὸς λοιπὸν! Ὁ Ἄλλαχ νὰ σε φωτίσῃ!

Δὲν ὑπῆρχε πλέον ὀπισθοχώρησις.

Ὁ Τζούλης ἐσυλλογίσθη, ὅτι ἴσως περιπλέχθη εἰς ἀσχημὴν ὑπόθεσιν. Δὲν ἔκαμε φρόνιμα νὰ καυχῆθῃ, διότι τὸ ἐπὶ γελμά του δὲν ἦτο ἀκριβῶς νὰ διορθῶν, ἀρμονία. Ἐκτὸς τούτου, ἡ διαβολομηχανή ἐκείνη ἐφαίνετο πολὺ χαλασμένη καὶ πιθανότατα δὲν θὰ κατόρθωνε νὰ τὴν κάμῃ, νὰ ἐργάζεται.

Ἄλλὰ δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἦτο πολὺ ἀργά... εἶχεν ἐκτεθῆ. Καὶ δὲν τοῦ ἔμενεν ἄλλο, παρὰ νὰ δοκιμάσῃ... Ποίος ξεῦρε!..

Καὶ νὰ ὁ Τζούλης, ἀρχίζει τὴν ἐργα-

Ὁ Τζούλης καὶ ὁ Λουλοῦ ἦσαν τόσο πεννασμένοι...

σίαν. Με θάρρος, με πεποιθησίν, ὡς νὰ μὴν ἔκαμνε πραγματικῶς ἄλλο τι εἰς τὴν ζωὴν του, παρὰ νὰ διορθῶν ὄργανα, ὑπέδειξε διὰ νευμάτων εἰς τοὺς ὑπῆρτας ποῦ τὸν περιεστοίχιζαν, τί ἔπρεπε νὰ κάμουν διὰ νὰ τὸν βοηθήσουν.

Εἰς διάστημα ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, ἐξεβίδωσε με τὸν σουγιάν του τὰ λουστρα-

ρισμένα πλευρὰ τοῦ ἀρμονίου καὶ ἀπεκάλυψε πρὸ τῶν ἐκθάρμβων Μαροκινῶν τὸ παλαισθέντων ἐσωτερικόν του, με τοὺς πολυαριθμοὺς τροχοῦς, τοὺς δίσκους, τοὺς φουσητήρας, τοὺς κολάνδρους, τοὺς σωλήνας του.

Οἱ Μαροκινοὶ, ἐξ εὐλαβοῦς ἀποστάσεως, ἐκύτταζαν με φόβον καὶ τρέμον τὴν μυστηριώδη μηχανήν, ἡ ὅποια, ὅπως ὅλα τὰ κροῖοντα τοῦ Ἑβραίου πολιτισμοῦ, τοὺς ἐφαίνετο ὡς κάτι διαβολικόν.

Μόνος ὁ Τζούλης, με τὸν Λουλοῦ παρὰ τὸ πλευρόν του, ἐπέταξε ὄρθιος ἀπέναντι τοῦ ὄργανου κ' ἐξήταξε με προσοχὴν τὸν μηχανισμόν του. Ἐμείνεν οὕτως ἀρκετὴν ὥραν, ἀκίνητος, με τὰ χεῖρα σταυρωμένα ἐπὶ τοῦ στήθους, θυσιάζων εἰς τὴν μελέτην του καὶ προσπαθῶν νὰ ἐνθυμηθῇ τὰ μαθήματα τῶν καθηγητῶν του.

Ὁ υἱὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου, μὴ τολμῶν νὰ ἐρωτήσῃ τὸν φίλον του, τοῦ ὁποίου ἐσέβετο τὴν σκέψιν, ἤρχισεν ἐν τούτοις νὰ κινήσῃ διὰ τὴν ἀδράνειάν του, καὶ τὸσο μᾶλλον, καθ' ὅσον ἔδλεπεν, ὀλίγον μακρότερα, τοὺς δύο ἀρχηγούς παρακολουθούοντας διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἐργασίαν τοῦ Ρουμί, με μίαν ἀπαθὴ σοβαρότητα, ἡ ὅποια τίποτε καλὸν δὲν ὑπέσχετο.

«Ὀρισμένως, ἐσυλλογίζετο, ὁ κακόμοιρος ὁ Τζούλης θὰ φέρῃ ξύλο. Ἄδύνατο νὰ διορθῶσῃ τέτοια πολύπλοκη μηχανή. Πῶς νὰ βρῇ ἀκρῆ!»

Ἐξαίτια, ὡς νὰ τοῦ ἦλθε μία ἐμπνευσις, ὁ Τζούλης ἔβαλε χεῖρ εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ ὄργανου. Βιαστικὰ ἐξεβίδωσε τὸν δίσκον, τὸν ὅποιον ἀπέθεσε με προσοχὴν

χαρμ, πλησίον του, καὶ ἔπειτα ἐπαῖξεν ὀλίγον με τὸ χεῖρ του τὸ πνευστήριον.

Μερικοὶ ἤχοι ἐξέφυγον καὶ μειδίαιμα ἐρώτισε τὸ πρόσωπον τοῦ νεαρῶν μηχανικοῦ. Εἶχε τύχη! Τὸ πνευστήριον δὲν εἶχε διαρραγῆ, μόνον οἱ τροχοί, οἱ ὅποιοι μετεβίβαζον τὴν δύναμιν, εἶχαν μετακινήθῃ ἐκ τῆς πτώσεως. Ἄλλ' εἰς τὸ καθαρῶς μηχανικὸν μέρος, ὁ Τζούλης εὕρισκετο

εἰς τὸ στοιχεῖον του.

Ἐμνε τώρα νὰ ἰδῇ ἂν εἶχον σπᾶς, μερικά τεμάχια ἀπαραίτητα.

Καὶ ἐρευνῶν ὀλονὲν τὰπόκρυφα τῆς μηχανῆς, ἔλαμνε μίαν ἀνακάλυψιν τόσο σπουδαίαν, ὥστε δὲν ἠμποροῦσε νὰ μὴ λύσῃ τὴν σιωπὴν ποῦ ἐκρατοῦσεν ὡς τώρα.

— Λαμπρά! ἐφώνασε: κῦτταξε, Λου-

λοῦ, ὅς αὐτὸ τὸ συρτάρι: Ἐχει κομμάτια τοῦ μηχανισμοῦ ἀμεταχειρίσιστα καὶ ἐργαλεῖα.

Ἡ εἰδήσις αὐτὴ δὲν ἐφῶτιζε καὶ πολὺ τὸν Λουλοῦ: ἐχάρη ὅμως, βλέπων τὸ χαρούμενον πρόσωπον τοῦ φίλου του.

Ὁ Τζούλης, μ' ἕνα κλειδί καὶ μ' ἕνα κατασβίδι ποῦ ἀνεκάλυψεν εἰς τὸ συρτάρι ἐκεῖνον, ἤρχισε νὰ λύνη ἐντελῶς τὴν μηχανήν. Καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσε καὶ αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ πραγματικὴ γλῆθ τῶν ἀρμονίου δὲν ἦτο τόσο μεγάλη, ὅσον ἐφάνη ἐξ ἀρχῆς.

Δύο μόνον τροχοὶ ἔλειπαν: ἐκεῖνο ποῦ εὐρέθησαν χάμω ἀπὸ τοὺς ὑπῆρτας καὶ ποῦ τοῦ εἶχε δώσῃ ὁ ἀρχηγός. Μερικὰ πετσάκια, κινουντα τὰ πληκτρα τοῦ κλειδοκωμδύλου, εἶχον σπᾶς, ἀλλ' εἰς τὸ συρτάρι ὑπῆρχον πολλὰ τοιαῦτα πρὸς ἀντικατάστασιν. Ὀρισμένως, εἶχε τύχη!

Ἡ ἐργασία ἐν τούτοις παρετεινετο καὶ ὁ ἀρχηγὸς ἤρχισε ν' ἀνυπομονῆ. Ἐβλεπε τὸν ἥλιον, ὁ ὅποιος ἐγαμῆλωνεν εἰς τὸν ὄριζόντα καὶ ἐφαίνετο ἕτοιμος νὰ ἐπέμβῃ.

Ὁ Λουλοῦ, ποῦ τὸν κατεσκόπευεν, ἐσυλλογίζετο ἐντρομος:

«— Ἐτελείωσε! Τώρα θὰ τὸν σπᾶσουν στὸ ξύλο!»

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΑΠὸ Τὸ ΠΕΡΒΟΛΙ ΚΟΥΜΕΛΑΚΙΑ ΚΑΙ ΚΟΥΜΕΛΙΑ

Στῆς φυλιάς τους μαζεμένα Μῆσ' τῆ μέση τὰ κουνέλια, Ροκανίλων ἐστὴν ἐντέλεια Χορταράκια τρυφερά.

Στῆν ἀράδα ἕνα πρὸς ἕνα Τρῶνε φύλλ' ἀπὸ τ' ἀμπέλια, Τραγανίζοντας με γέλια Μ' ὄρει καὶ με χαρά.

Πάρα-πέρα ἐπροβάλλουν Ἀπ' τῆς τρύπες κουνελάκια Μοῦρα, παρδαλά κι' ἀσπράκια Καὶ κυττάζουν σὰ χαζά,

Τῆς βερυκοκίεσ ποῦ θάλλουν, Τὰ μικρὰ κοτοπουλάκια, Τὸ σκυλί καὶ τὰ γατάκια Κι' ὅλα τὰ τριγύρω ζά.

Ξάφνου τρέχει μιά μοσχίδα Μοῦ!.. φωνάζει μιά γελόδα... Γύρισα, δὲν τ' εἶνα ὄδα Σκορπιστήκαν στῆ ὀγιμῆ!...

Τὰ παιδιὰ ποῦ ἔχουν πατρίδα Τὴν ἀνδρεία μας Ἑλλάδα, Ὅταν εἶνε στῆν ἀράδα Δὲν σκορποῦν, ὅ τι ἂν συμῆ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΕΛΜΗΣ

Πρόμνησθητε τὸ μῦθος τῆς Διαπλάσεως διὰ τὰς Διακοπὰς

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤ' Α ΠΛΟΚ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ (Συνέχεια 188 σελ. 246)

10. — Ὅπου ὁ Ἐρβελίν κερδίζει καὶ χάνει.

Ὁ κ. Λαροῦ εἶχε μεγάλην ἐμπιστοσύνην στὸν Ἐρβελίν: κάποτε ὅμως ἐσυλλογίζετο: «αὐτὸ τὸ παιδί δὲν εἶνε λιγάκι τρελλό;» Ἡ ἱστορία τῶν κραιβολαχάνων ἐφάνη παιδαριώδης εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Ὁ ἀστυνομικὸς ὅμως δὲν ἔπαυσε διὰ τοῦτο τὴν κατασκοπεῖαν του, ποῦ τὸν ὠδηγοῦσε ἀπὸ ἐκπληξῆς ἐκπληξῆς.

Ἐνα πρῶν, ἕνας πλανώδιος μανάβης ἐσταμάτησε τὸ καρροσάκι του, φορτωμένον ραπανάκια, πράσσα καὶ καρόττα, εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Κωλαϊνοῦ καὶ Λαμάρα. Ὁ μανάβης αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα Δυβάλ, καὶ ἦλθε νὰ σταθῇ ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὅποιον κατ' ἀνάγκην θὰ ἐπερνοῦσαν ὅλα τ' ἀμάξια ποῦ ἐπήγαιναν εἰς τὴν ὁδὸν Λαμπόν.

Ἐἶνε πουλημένα! εἶπε ὁ Γατομύτης (Σελ. 255, στ. γ')

Κατὰ τὰς δέκα, εἶδε τέλος τὸ καρροσάκι με τὰ κραιβολάχανα καὶ, ἐκληκτος, ἀνεγνώρισεν τὸν λαχανοπώλην ποῦ τὸ ἔφερε, ὡς ἕνα ὑποκτον ἄνθρωπον ποῦ τὸν ἐπιτηροῦσε ἡ Ἀστυνομία. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὠνομάζετο Μιχάλης Πινό: γνωστότερος ὅμως ἦτο με τὸ παρατσούκλι Γατομύτης.

— Ἐ, ε' ἀδέρφι! εἶπεν ὁ Δυβάλ ὅταν τὰ δύο καρροσάκια εὐρέθησαν πλάι-πλάι: πῶς πάνε σήμερ ἡ δουλειά; Ἐγὼ ἔχω κεσάτια δὲν ἔλινα ἀκόμη σεφτέ.

— Ἐγὼ πῆγα καλά, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος: καθὼς βλέπεις, δὲν μοῦ μένουσ παρὰ τρία λάχνα.

— Ἐσὺ εἶσαι τυχερός. Γιὰ νὰ πάρω κ' ἐγὼ λίγη τύχη, δὲν πᾶμε νὰ πούμε μαζὶ ἕνα κρασάκι;

— Δὲν θὰ σοῦ χαλάσω τὸ χατήρι: πᾶμε. Ἀφῆσαν τὰ καρροσάκια των, τὸ ἕνα δίπλα στὸ ἄλλο, κολλητὰ, ἐπὶ γείλας τοῦ πεζοδρομίου, κ' ἔκαμαν λίγα βήματα γιὰ νὰ μπουῦν ἐπὶ τὴν γειτονικὴν ταβέρνα, ὅπου

δὲν ἔμειναν παρὰ δέκα λεπτά τῆς ὥρας. Ὅταν ἐγύριζαν εἰς τὸ καρροσάκι των, εἶδαν ἕνα θυρωρὸ, με τὰ ἔσκακοσῆτρι ἐπὶ χεῖρ, ὁ ὅποιος ἠρώτησε τὸν Δυβάλ:

— Πῶς τὰ λάχνα; — Δὲν εἶνε δικά μου; εἶνε ἀπὸ δαῦ, τοῦ συτρώφου μου. — Γέρο μου, εἶνε πουλημένα! εἶπε ὁ Γατομύτης.

Κ' ἐξεκίνησε με τὸ καρροσάκι του. Ὁ θυρωρὸς, ὡς θὰ ἐμάντευσαν βέβαια οἱ ἀναγνώσται μας, ἦτο ὁ Ἐρβελίν. Μπήκε ἐπὶ τὴν ταβέρνα, ἐξεμωκαρεῦθηκε γρήγορα-γρήγορα καὶ ἔφυγε, λέγων στὸν Δυβάλ: — Περίμενε με ἔδω.

Ἀκολούθησε ἀπὸ μακρὰν τὸν Γατομύτην, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι τὰ λάχνα ἦσαν προωρισμένα διὰ τὸν ζωγράφον, καὶ ἐπέστρεψε γρήγορα εἰς τὸ μέρος ὅπου τὸν ἐπερμένε ὁ Δυβάλ.

— Δυβάλ, τοῦ εἶπε, τὴν ὥρα ποῦ ἐλείπετε σεις ἐπὶ τὴν ταβέρνα, ἐγὼ ἔφαξα τὰ λάχνα. Τὸ ἕν ἀπὸ τα τρία, ἦταν μέσα σπαιρμένο: μ' ἐπιτηδειότητα τοῦ εἶχαν βγάλῃ τὴν καρδιά καὶ τὴν εἶχαν ἀντικαταστήσῃ μ' ἕνα κουτί χρυσοχοεῖου: τὸ ἀνοίξα μίαν στιγμή καὶ εἶδα τρία χρυσὰ ρολόγια, χρυσομέτρα, ἀπὸ αὐτὰ ποῦ ἔλλατταν ἀπὸ τὸ χρυσοχοεῖον τῆς ὁδοῦ Διμπάκ. Τὸ

πρῶτον εἶνε φῶς φανερό: ὁ δῆθεν ζωγράφος εἶνε ὁ κλεπτοπόδοχος τῆς συμμορίας Πλόκ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ Ἐρβελίν ἐγκλιθεῖτο ἐπὶ τὴν Μονιάρτην, διὰ νὰ παρακολουθῇ ὅλα τὰ κινήματα τοῦ ψευτοκαλλιτέχου.

Συγγνώμης εἶχεν ἐφοδιασθῆ με ἐντάξιμα συλλήψεως, ὑπογραμμέων ἀπὸ τὸν εἰσαγγελέα, ἀλλὰ με τὴν θέσιν τοῦ ὄντητος κενῆ. Ὁ Ἐρβελίν θὰ συνεκλήρωνε αὐτὸ τὸ ἐντάξιμα με τὸ ἀγνωστον ἀκόμη ὄνομα τοῦ κλεπτοποδοχοῦ, ὅταν θὰ ἤρχετο ἡ ὥρα νὰ τὸν συλλάβῃ. Ἡ συλλήψις—καὶ εἰς τοῦτο ἡ Διεθνοῦσις τῆς Ἀστυνομίας ἐσυμφώνησε με τὸν Ἐρβελίν;—ἐσφαιρέε νὰ γίνῃ κρυφά, μυστικά: διὰ νὰ μὴ τὴν μάθῃ ἡ συμμορία τοῦ Πλόκ.

Ὁ Ἐρβελίν δὲν ἦτο μόνος ἐπὶ τὴν Μονιάρτην. Τὸν συνοδεύε καὶ τὸν βοηθῶσε ὁ Δυβάλ.

Ἐνα πρῶν, ἐπὶ τῆς τέσσαρας—ἦτον ἀκόμη σκοτάδι,—ὁ Δυβάλ ἐπήγε νὰ κοιμηθῇ μίαν ὁρὴν, καὶ ὁ Ἐρβελίν ἔμεινε νὰ φυλάττῃ μονάχος του. Μετὰ μὲν τὸν ζωγράφον, εἶδε τότε τὸν ζωγράφον νὰ ἐγαίνῃ με μίαν μικρὴ βαλίτσα ἐπὶ χεῖρ.

(Ἐπειτα συνέχεια)

Η ΑΓΕΛΑΔΑ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΚΑΤΕΡΓΑΡΑΚΟΥ

ΣΤΗΝ ταβέρνα του χωριού, ο κύρ Μαθιός, ο επιλεγόμενος Κατεργαράκος, από άλλα χωριά, λέγει στον μπάρμπα-Νικόλο, τον επιλεγόμενον Άδωο:

— Νά σου πω. Άγόρασα τώρα — δά μία γελάδα, μὰ τό μετόνοισα. Τη θέλεις εσύ;

Σου την δίδω για ένα κομμάτι ψωμί. Μόνο ένατό δραχμές.

Ο μπάρμπα-Νικόλος έπηγε στο σταβλό της ταβέρνας και είδε την αγελάδα. Έκατό δραχμές μόνο; Καλέ, ήταν χάρσιμα! Καί βιάστηκε να γυρίση στον κύρ-Μαθιό και να του

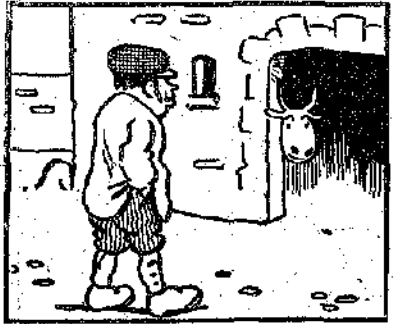
μετρήση τά λεπτά, για να μη τό ξαναμετανοίση.

Ο κύρ Μαθιός άφισε τότε τον άγοραστή του, μπήκε κρυφά στο σταβλό, πήρε ένα σακκούλι με σανό, πού ήταν έκαί, ένα πινέλο, μπογιά, και άρχισε κάτι να ζωγραφίζει...

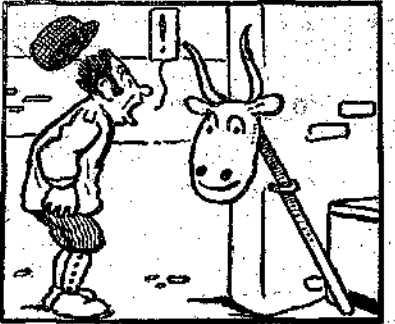
Ύστερ' από μισή ώρα, βγήκε από την πιανή πορτοούλα της ταβέρνας, τραβώντας και την αγελάδα, πού είχε πωλήσει στον μπάρμπα-Νικόλο.

Σε λίγο, ο μπάρμπα-Νικόλος έγύρισε στο σταβλό, να πάρη την αγελάδα του, και όταν

την είδε από μακριά, είπε χαρούμενος: «Καλή δουλειά έκαμα σήμερα. Μεγάλη ανάγκη από παραδες ή εχει ο κύρ Μαθιός, για να μου δώση τέτοιο ζωό έτσι φτηνά!»

Άλλά δὲν έδότασε πολύ ή χαρά του. Άμα πλησίασε περισσότερο, είδε ότι ή αγελάδα

πού άγόρασε, δὲν ήταν άλλο... παρά ένα σακκούλι με σανό ζωγραφισμένο και κρεμασμένο 'ς ένα δίκανο! Ύστε την «καλή δουλειά» την είχε κάμη ο Άλλος.

Ο μύθος δηλοί, ότι πρέπει κανείς να προσέχη και να φυλάγεται από τους Κατεργαράκους.

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

Το παιδάκι είναι ψυχή και παιγνίδι. ή ψυχή του σπιτιού, του σχολείου, του κόσμου. ή είναι και παιγνίδι το παιγνίδι της χαράς, της υγείας, της γαργιάς, του παππού. Χωρίς παιδάκια το σπίτι, το σχολείο, ο κόσμος θα μοιάζε σά κήπος δίχως λουλούδια, κελαιδήματα, φτερουγίσματα. θα έλεγε πώς 'ς εκείνο το περιβάλλει, το νεράκι θα πικροφλοιόφιζε για να ποτίξη... κυτταρίσια.

Το σπίτι είναι κενό άπέραντο. με τη σκέψη του Παρασμένου, του σοβαρού και μονότονου παρόντος. Το σχολείο... μία βιβλιοθήκη με κίτρινα πρόσωπα και άγρια φύλλα βιβλίων... Ο κόσμος ένα τι πού θαμοιάζε σαν στεναγμός και σαν ξέρνος.

Με το παιδάκι παιγνίδιζε ή χαρά του μεγάλου, ή υγεία της ζωής, ή καρδιά της γαργιάς, ή σκέψης του παππού. ή είναι το παιγνίδι της χαράς, της υγείας, της γαργιάς, του παππού. Το μέλλον δλο γέλι, το παρόν δλο έλπιδα.

Και έμεις οι μεγάλοι, μόνο σά γινόμεστε παιδιά, τότε αισθανόμαστε τη ζωή! Και ο ποιητής άνομάστηκε δίχαια ένα ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΙΔΙ.

Κ' ή Βασιλεία των Ουρανών άνοίγεται μόνο σ' εκείνους πού θα γίνουνε μεγάλα παιδιά. «Αν δὲ γίνετε σαν τα παιδάκια αυτά, δὲ θά εισέλθετε εἰς τή Βασιλεία των Ουρανών», έπενε ο έλιος των παιδιών, ο Έμμανοήλ ο Υἱός της Παρθένου... Το παιδί έξισιώνει το καλό, το μέγαρο, το παλάτι.

Το παιδάκι είναι ή ψυχή του σπιτιού, του σχολείου, του κόσμου και δλοι μας... τά παιδιά του Παραδείσου. Το παιδί είναι τὸ σὺς της ζωής... Τι σκοτάδι ο κόσμος, αν έλειπε το παιδί!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο ΦΟΒΟΣ

Πατήρ φρόνιμος έλεγεν, ότι κατά την άνατροφή των τέκνων του, έφρόντιζε κυρίως να συνειθίστη τους υἱούς και τας θυγατέρας του να μη φοβούνται τίποτε περισσότερο από αυτόν τούτον τον φόβον.

Ο φόβος είναι πολλάκις αποτέλεσμα της φαντασίας. Φανταζόμεθα και φοβούμεθα δυστυχήματα, δεινά, τά όποια εἰμποροῦν να μᾶς απειλήσουν, αλλά τά όποια σπανίως επέρχονται. Αἱ γυναῖκες προπάντων γίνονται θύματα αὐτῆς της φαντασίας. Διά

τούτο κακῶς δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὸ πρόγραμμα της γυναικείας άνατροφῆς ή άσκησις του θάρρους, ή όποια είναι σπουδαιότερα από την διδασκαλίαν της μουσικής, των ξένων γλωσσών και της άστρονομίας.

Μερικοί νομίζουν, ότι άρμόζει εἰς την γυναῖκα και την κάμνει θελτικωτέραν ή δειλία. Άπεναντίας ή γυνή πρέπει να είναι θαρραλέα και άποφασιστική, διότι οὕτω καθίσταται χρησιμωτέρα και εὐτυχαστέρα.

Η δειλία τίποτε δὲν έχει τὸ θελτικόν' κάθε άδυναμία, είτε του πνεύματος, είτε του σώματος, είναι άσχημία, ελάττωμα. Το θάρρος δίδει γάρον και αξιοπρέπειαν, ενώ ο φόβος, όπως όποτε και αν εκδηλωθῆ, είναι ταπεινός και αξιοκαταφρόνητος.

Μέγας ζωγράφος έγραφε προς την θυγατέρα του:

«Άγαπή μου κόρη, προσπάθησε να είσαι αγαθή και γενναία. Ίδου αἱ δύο ἀληθεῖς ἀρεταί της γυναικός. Καθένιας μας χρεωσται να είναι προετοιμασμένος δια τας θλίψεις. Και ο μόνος τρόπος δια ν' αντιμτωπίση κανείς την μόραν του, είτε καλήν, είτε κακήν, είναι να δέχεται και τά καλά και τά κακά με την ίδίαν γαλήνην ψυχῆς.»

(Συμῆλις) *—*

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΛΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ!

Άγαπητοί μου,

Αἱ πάλιν τὸ κήτημα της ημέρας οἱ Πρόσκοποι. Εἰς τὸ Σώμα των έγεινε μία μεγάλη και δικαια τιμή: Η Α. Μεγαλειότης, ο Βασιλεύς, τὸ ανέλαθεν ὑπὸ την προστασίαν Του, ὑπὸ την άρχηγίαν Του. Του λοιπού ο Βασιλεύς θα είναι ο Αρχιπρόσκοπος. Λέγουν μάλιστα, ότι παρήγγειλεν ἤδη την στολήν του Πρόσκοπου, την όποίαν θα φορέση δια να επιβεωρήση τὸ Σώμα μίαν από αὐτῆς τῆς ημέρας. Οὕτως ή μεγάλη οργανωσις των Έλληνοπαιδιών επισημοποιείται κατά την λαμπρότερον τρόπον, δια να δώση ὅλους τούς ωραίους καρπούς, πού περιμένει ή Πατρίς από αὐτήν.

Πολλά και ωραία έγράφησαν εἰς τας εφημερίδας ἐπὶ τη εὐκαιρία. Άλλά τὸ ωραιότερον είναι ένα χρονογράφημα του Πολυπύρου εἰς τούς «Καιρούς». (Πολυπύρ είναι τὸ ψευδώνυμον ενός από τούς καλύτερους μας συγγραφείς.) Θά ήθελα πολύ να τὸ διαβάσετε και σεῖς. Άλλ' επειδή δὲν πρέπει ακόμη να πιάνετε στὸ χέρι σας εφημερίδας, σᾶς αντιγράφω εἰς τὰ πλεον ενδιαφέροντα κομμάτια:

«Πρὸ ἄλλων εἶπον ἀκόμη—λέγει ο Πολυπύρ,— τὰ παιδιὰ της εὐπόρου τάξεως, εἰς τὰς Ἀθήνας, ανετρέφοντο σαν κουκλί-

τσες. Περισσότερον σκληραγωγημένα ίσως ήταν τὰ κοριτσάκια της τάξεως αὐτῆς, παρά τ' αγόρια. Οἱ γονεῖς των τὰ είχαν μὴ στάση και μὴ βρέξη. Ένα συναγάκι του μικροῦ Τοτού ή του Μπαμπέκου, μπορούσε ν' ανεστάτωνε τὸ σπίτι και να ἐκαλοῦντο εἰς κατεπεῖγον συμβούλιον ὅλοι αἱ ιατρικαὶ αὐθενταί της πρωτεύουσας. Τόση μέριμνα δια την υγείαν των μικρῶν και τόσαι προφυλάξεις δι' αὐτήν, κατελήγον εἰς τὸ αντίθετον ἀποτέλεσμα. Άπό μίαν νευρικὴν άνατροφήν στο κλειστὸ σπίτι, ἀπὸ ένα τυπικὸν περιπατάκον εἰς τὸ Ζάππειον με συνοδοῦς, με ἐφόδια παλτων, γκαλοτσῶν, με τὸ ἀμάξι ἀποπίσω, προήρχετο μία νεολαία καχεκτική, αναϊμική, γλωμασμένη, προήρχοντο ὄχι μονάχα κουραμπιέδες του στρατού, αλλά καὶ χειρότερον: κουραμπιέδες της ζωής. Γνωρίζω σημανίους άνδρας, οἱ ὅποιοι με στεναγμὸν καταρώνονται μίαν τέτοιαν άτυχῆν άνατροφήν, διαπαιδαγωγίαν του παρελθόντος, της όποίας ὑπῆρξαν θύματα καὶ ὄλην των την ζωήν. Και άνδρες τώρα, τρέμουν τὰ ρεύματα, την ψιγάλην, τὸ ελαφρότερον ξεροβέρι και βοβούντοι την ελαχίστην ὑγρασίαν, ὅταν δὲν φοβεται ο διάβολος τὸ λιθάνι. Αἴφνης, ἀπὸ την ίδίαν αὐτήν τάξιν, ἤλθεν ή ανταρσία και μαζί της ή σωτηρία. Άνδρες αγαπήσαντες τὸν καθαρον αέρα, τὸν ὑπαίθρον βίον, τὸν ἀθλητισμὸν, την προπόνησιν του σώματος, και ἔχοντες την ιδέαν, ότι ὅλοι οἱ Έλληνες πρέπει να προετοιμαζώνται, ὅσον τὸ δυνατόν προῖμωτερα, ὡς στρατιῶται, ἦσαν οἱ καταλυταί της προχθεσινῆς παιδαγωγικῆς και οἱ ιδρυταί της νέας, ή όποια ήρχισεν εὐόλινα εἰς τὰς Ἀθήνας και μελλει να ἐκτεταθῆ εὐρύτερα εἰς ὄλην την Ἑλλάδα».

Οἱ άνδρες αὐτοί ίδρυσαν λοιπὸν τὸ Σώμα των Πρόσκοπων.

Καί ο Πολυπύρ ἐξοκλοῦσθε! «Εἰμπορεῖ να ερωτήση κανείς τὰ ἴδια αὐτὰ παιδιὰ, αν αισθανόνται διαφορὰν ζωῆς σήμερα. Η απάντησις των εἶνε ή προθυμία των να τρέχουν, μετὰ τὸ σχολεῖον και την μελέτην των, εἰς την φάλαγγά των, τὰς άσκήσεις των, τὰς ἐκδρομὰς των, την ὑπαίθριον διδασκαλίαν των. Ποσα πράγματα μαθαίνουν μαζί με την ενίσχυσιν της υγείας των, ἀπὸ την παραμονήν των εἰς τὸ ὑπαίθριον, είναι μία ἐκπληξις δια τὰ ἴδια και δια τούς γονεῖς των, ἀφού κυρίως μαθαίνουν την κατάλληλον χρησιμοποίησιν των ατομικῶν των δυνάμεων δι' εαυτούς, δια την πατρίδα ἀργότερα. Όταν μεθαίριον, σγα-σγα ή οργανώσις των Πρόσκοπων θα ἔχη συντελεσθῆ εἰς ὅλας τὰς ἐλληνικὰς πόλεις, αἱ τάξεις του ἑλληνικοῦ στρατοῦ θα δέχονται ὄχι μόνον δυναμωμένα σώματα, ικανὰ δια τὰς κακουχίας του στρατιωτικοῦ βίου, αλλά και περίπου ἐτοιμοὺς ὀπλίτας. Ὅλοι αἱ προκαταρκτικαὶ στρατιωτικαὶ γνώσεις θα είναι κτήμα των πρὶν φέρουν τὸ χαι, και ἐκτός αὐτῶν, θα κατέχουν τὸσας ἄλλας ειδικὰς γνώσεις, ὡστε να δύναται να χρησιμοποιουνται εἰς διαφόρους ειδικὰς στρατιωτικὰς ὑπηρεσίας.»

Αὐτὰ τὰ ὄρατα γράζει ο Πολυπύρ, με τὰ ὄρατα, εἶμαι βέβαιος, συμφωνεῖτε εἰς την ἐντέλειαν. Άλλ' ή μεγάλη ὀφέλεια της Ὁργανώσεως είναι τὸσον φανερά, τὸσον αναγνέρσιτος, ὡστε του λοιπού τὸ σύνθημα της πανελληνίου νεολαίας πρέπει να είναι: «Με τὸν Βασιλέα άρχηγόν, σήμερα ὅλοι Πρόσκοποι και αὐριον ὅλοι Στρατιῶται!»

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Κομβοδεμένον Δένδρον

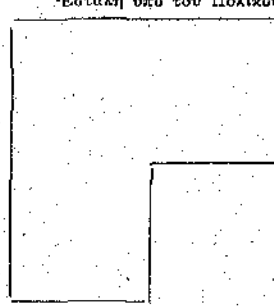
Ίδου ή φωτογραφία ενός δένδρου, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς τὸ κτήμα του κ. Μπούρκ, εἰς τὸ Ρηδσορ της Ἀγγλίας. Εἰς ἐκ των κυριωτέρων κλώνων του δένδρου τούτου ἀποτελεῖ τέλειον κόμβον' τὸ δὲ περίεργον τούτο ἀποτέλεσμα ἐπετεύχθη δι' ἐπεμβάσεως της χειρὸς του κηπουροῦ, ὅταν τὸ δένδρον ἦτο ἀκόμη μικρόν.

Ἑβδομαδιατοῖ Διαγωνισμοὶ

α.) Διά τούς Γαλλομαθεῖς
Ἐστέλη ὑπὸ του Κάστρου Καλαμών
de un langue qu'un pire coup
si de lance coup.

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ λέξεις αὐταὶ ὡστε ναποτελεσθῆ ἐν γνωμικόν.

β.) Πρόβλημα

Με ἐξ εὐθείας γραμμῆς, να διαιρεθῆ τὸ σχῆμα τούτο εἰς τέσσαρα ἴσα και ὁμοια μέρη.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ
πεποιηθενθῆς Τόμου της «Διαπλάσεως και της «Βιβλιοθήκης»

γ.) Παίγνιον

Ἐστέλη ὑπὸ της Μεγάλης Ἑλλάδος

ΝΟΣ	ΓΩ	ΠΥ	ΒΟΣ	ΝΗ	
ΚΥ	ΡΟΜ	ΡΑ	ΑΙΝ	ΓΩ	ΜΙΣ
ΤΡΙ	ΔΡΟΣ	Α	ΚΩ	ΝΟΝ	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ, ὡστε ναποτελεσθοῦν ἐξ γεωμετρικῶν σχήματα.

Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημάτων του αὐτοῦ φυλλαθίου,—συνυδούντοι ὑπὸ ενός μόνον δικαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις του 30ου φύλλου

α.) Μηδενί συμφορὸν ἀνειδίαις. —
β.) Qui aime bien, chatie bien. —
γ.) Βίας, Σοκράτης, Σόλων, Κλεόβουλος, Χίλων, Σόλομον.

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Χαίρε, Παλλάς 'Αθήνη! Τι να σοι προ- σφάξω...

Από την πόλιν σου αποκομίζω μίαν εικόνα θάνατη: Τόν γαλανόν ουρανόν...

Η ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ

Μου φαίνεται, ότι δεν υπάρχει σκλη- ρότερον πράγμα εις αυτόν τόν κόσμον...

Κάτι παρόμοιον μου συνέβη προχθές με τό μάθημα του πιάνου.

Επιταίξα ένα studio αρκετά δύσκολο, τό όποιον όμως με πολλήν μελέτην κατώρ- θωσα να μάθω. όσοδήποτε καλά.

Αχι ανορθογραφία, ανορθογραφία! δεν θα σε ξεχάσω ποτέ. Πάντοτε θα έν- θυμιόμην την μελαγχολίαν και τά δά- κρυα— κρυφά βέβαια— που μου έπροξέ- νησες.

Ειρωνεία της τύχης, πόσες φορές δεν θα συμβαίη εις τόν κόσμον, του όποιου δεν έχω την πείραν, να εκτιμούν και να σέβονται άνθρωπον, ό όποιος κάθε άλλο κάμνει παρά τό καθήκον του...

ΖΕΣΤΗ

Είπε μεσημέρι, ό κατακόκκινος σάν μα- τωμένος δίσκος τού ήλιου, εξαποστέλ- λων τάς πυρίνους ακτίνας του...

Καταβαίνω στον κήπο· φύλλο δεν κου- νιέται· ή Ίδια ζέσθη, ό Ίδιος φλογερός ήλιος. Καταφεύγω στον Ισκιό ενός κατα- πράσινου και φουντωτού δένδρου.

Ροδοδάφνη.

ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Στην Αίγλην του 'Ελληνισμού άριστώσεως

Ι. ΣΑΒΒΑΤΟΒΡΑΔΟ

Απόψε Σάββατοβραδο. Στην κάμαρα [καπνίζει το θυμιάτο στο άρμαρι και προσευχή στο εικόνισμα ή γρηούλα ψιθυρίζει

Τυρίσανε τά πρόβατα στη στάνη άγάλι- [άγάλι απ' του βουνού τή ράχι, και μιά βαρκούλα, που έμεινε να πλήη στο γυρίζει άργά μονάχη.

Γύρισαν κ' οι άκούραστοι, οι γέροι ζευγο- [λάτες απ' τό ίσιο μονοπάτι.

Η έσοχή σκοτεινιάσε κ' έρήμισαν οι [ιστράτες... Τό βήμα του διαβάτη

δεν τρίζει πιά. Ξαπλώθηκαν χωρίς κοπά- [δια οι κάμποι.

Πνέει μαλακό τ' άνέρι. Ψηλά, στον αίθριον ουρανό πράσινο τρε- [μολάμπει γλυκό τό πρώτο άστέρι.

1912 Τέλλος 'Αργας

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΕΛΛΑΣ;

Διακοκύντες του πλού άτμοπλοίου, γε- μάτου επιστρατός και άναχωρησάντος έκ Τεργέστης κατά τάς παραμονάς της κηρύξεως του πρώτου Βαλκανικού πολέ- μου, συνέβη τό εξής νόστιμον έπεισόδιον, ένδεικτικόν των αισθημάτων των μικρών 'Ελληνοπαίδων.

Μετά τό πέρας του γεύματος, οι έπι- βάται της πρώτης θέσεως άνήλθον εις τό κατόστωμα, και άλλοι μόν περιεπά- τουν. Άλλοι καθήσαντες ήνοίζαν χάριτας επί των γονάτων των ή επί των τραπα- ζιών, και συναβουλεύοντο αυτούς διά την πορείαν των πολεμικών έπιχειρήσεων.

Κατ' έκείνην την στιγμήν διήρχατο όκτα- στές κοράσιον χαριέστατον, με μίαν κού- κλαν εις τά χέρια. Την έφώναζαν και της έδωξαν επί του χάριτου τό Μαυρο- βούνιον, την Σερβίαν και την Βουλγα- ρίαν, και της εξήτησαν να δείξη την 'Ελ- λάνδα. 'Η μικρά φαίνεται δεν ήρθεσθε πολύ εις τάς καλλονάς της Γεωγραφίας.

«Εδώ λέγει, και δείχνει την καρδίαν της.

(Κατά τον Jean Leune: «Une Campagne a Macédoine».)

Ευέλπης Νεότης

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΒΗΔ

Πολύς λόγος γίνεται τώρα και διά τους Άλβανούς. 'Επί τή εύκαιρία ταύτη αναφέρεται και έν ανέκδοτος του ήγε- μόνος των.

Όταν ακόμη ό πρίγκηψ Βηδ είχεν ή- συχό τό κεφάλι του, ό Ιατρός του συνί- στα να οικοδομήσιν λουτρό και νοσοκο- μείον εις την πρωτεύουσάν, ό δέ ήπκο- κόμος του σταύλους διά τά έλογα. Τά χρηματά όμως του άρχοντος δεν έπάρ- κουν και έπρεπε να προτιμηθί τό έν ή τό άλλο.

Ό Ιατρός λοιπόν, διά να υποσηκρήξη την γνώμην του, λέγει :

—Πρώτα οι άνθρωποι και έκατα τά κτήνη.

—Συγγνώμη, άπήνησεν ό ήπκοκόμος, έχομεν έλογα που κοστίζουν 30,000 φράγκα πόλός έδώ άνθρωπος κοστίζει τόσον πολύ;

Τατασιανός

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Γιατί, Δοξασμένε Ρήνε, έδεσες κόμπο στο μαντιλί σου;

—Γιά να θυμηθείς να ζυμηήσω στις πέντε τό πρωί.

* * * 'Εστάνη υπό της Κορσίδαι.

Ό Σάμος Πυθαγόρας έξυπνά μίαν Δευτέ- ραν και, ένώ έβρίσκειται ακόμη εις τό χρεδδάτι του, λογαριάζει :

— Αύριο Τρίτη... έως τό Σάββατο μένον μόνο τρεις ήμέρες. Γιατί τότε πέρασε ή έβδο- μάδα!

* * * 'Εστάνη υπό του Σοκολατινίου Ασκανέως

Σημείωσις της Διαπλάσεως. — 'Υπάρχει Έλ- λειψή όρατών και νέων Παίδων Πνεύματων. Οι περισσότεροι μου στέλλουν παλαιά, δημο- σιευμένα χλιές φορές. Παρακαλώ τους δυνα- μένους έκ των φίλων μου να καλλιεργούν και τό παρημελημένον Παίδικόν-Πνεύμα.

Προμηθευθήτε Έόμονς της Διαπλάσεως και της Βιβλιοδόκησις

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

'Αθήναι, 38 όδός Εθραιίδου την 9ην 'Ιουλίου 1914.

Με προηγούμενον φυλλάδιον της Διαπλάσε- ως, διανεμήθη άγγέλιον περί του «'Αναμνηστι- κού» τό όποιον εξέδωσεν ή διεύθυνσις του πε- ρισσότερο «Παναθηναίου». Είνε πραγματικώς τό φαιότερον, τό καλλιτεχνικώτερον λείψωμα των δύο ένδόξων πολέμων μας, πλούσιον εις ήλην και θαυμασίον εις εικόνας, άπαραίτητον εις κάθε βιβλιοθήκη, εις κάθε γραφείον, εις κάθε αίθουσαν φιλοπατρίδος 'Ελλήνος. Διά τούτο σάς τό συνιστώ θερμώς. Όσοι θέλετε να τό αποκτήσετε, εμπορείτε να σταλείτε 6 δρ. ή φρ. 7 οι έν τώ 'Εξωτερικώ διά ταχυδρο- μικής έπίταγής προς τόν κ. Κίμωνα Μεγα- λίδην, 35 όδός 'Αριστοτέλους, εις 'Αθήνας.

Η Νοσταλγούσα Χωροπαύλα μου γράφει τά εξής. «Όταν σε λαμβάνω. Διαπλάσις μου, τό πρώτον που διαβάω εις ή 'Αλληλογρα- φία. Όχιλω να μάθω άπ' αυτήν, τί κάουον, πως σκέπτονται οι τόσοι μου άδελφοί και άδελ- φάι, συνδράμηται και συνδρομητριά. Κι' όταν εις τίποτε καλόν που τους συμβαίνει, νομίζω ότι είμαι κι' εγώ εύτυχής μαζί τους» όταν δε πάλι τους συμβαίνει καμιά δυστυχία, μου φαίνεται τόσο βαρύ, που ύστερα, διά πολλήν ώραν, μελαγχολώ. 'Ετσι προχθές που έγρα- φει, ότι ό 'Αθανάσιος Διάκος είναι άρρωστος, μου έκαμε τέτοιαν έντύπωσιν, ώσάν να ήτο κανείς συγγενής μου... 'Αλλά θα ήτο άδύνα- τον να σου περιγράψω την έντύπωσιν που μου έκαμε τότε ό θάνατος του έλλημονήτου μας Μπαρμπα Γιώργου... Πρέπει να υποσηφανεύ- σαι, Διαπλάσις μου, διότι σύ μόνη εμπορείτε να συνδέη και νάβελιφώνης τώσον τους συν- δρομητάς σου. Τί εύγενή αισθήματα και πόσην χαράν μου προξένοι οι έκδηλωτές τών! 'Εν ώ άπαντις, πόσην λήπην δομημάς ήταν έλέπω, καμμίαν φοράν, — εύτυχώς σπανίως— ν προβάλλη ή φήνας, τό μυσος...

Ό 'Ηρώς του 1913 εκφράζει την ήξης απο- ρίαν: «Από ό Τέλλος 'Αργας, όνειροπολή την επιστροφήν μας εις την γλώσσαν του Δημοσέ- νου, διατί δεν βάσεις εις τά ποιήματά του αέλ- ληνικούςρες; Όμοιω, ότι έχω την ίδιαν άπορίαν. Όλοι αυτοί που πιστεύουν εις την νεκρανίστασιν της άρχαίας γλώσσης, διατί δεν την γράφουν όσον εμπορούν; Όά έδέλαμεν πολύ νόστιμα πράγματα...

Δέν υπάρχει καμμία αντίφασις, Νάτωρε Μισούλη. Όταν λέγωμεν «καθένας μας εις εις ποιητής», έννοούμεν ότι έχει τάς στιγμάς που αισθάνεται τό όρατόν και συκινείται. Όταν όμως λέγωμεν «ό ποιητής γεννάζεται, δεν γίνε- ται έννοούμεν ό αληθινός, ό μεγάλος ποιητής. —Ναι, βλέπει τί θαυμάσιος που γίνεται ό «Δουλό» όσον προχωρεί;

Ό Δοξασμένος Ρήνος, ό όποιος ήλθε δι' όλίγας ήμέρας εις τάς 'Αθήνας, μου γράφει ση- μέρον από την πατρίδα του τά εξής: «Ποτέ δεν θα ξεχάσω την τόσον εγκάρδιον υποδοχήν που μου ήγειρεν εις τό γραφείον σου. Μου έπαί- νητο, ότι εύρισκόμην εν μέσω της οικογενείας μου κατόπι μακράς άπουσίας. Και μήπως δεν ήτο καλόν ή οικογένειά μου, ή πολυαγαπημένη Διαπλάσις, που μ' έφιλοξένησεν έν άπουσία της; Άλλης; Έν μόνον μ' έλύπησε: ή άδεια έκείνη πολυθρόνα της Γιαγιάς. Διατί να μη ζή ακόμη ή άγία έκείνη γυναίκα, διά να έμπο- ρίσω κι' εγώ να φιλήσω τό χέρι της και να

πάρω την μητρικήν της εύχην; 'Αλλοίμονον! ε' αυτόν τον κόσμο δεν υπάρχει τέλεια εύ- τυχία.»

Τό Θαλασσοπούλι του Στόλου μου γράφει, ότι ό έξάδελφός του, — συνδρομητής μου και αυτός, — με άγαπή τόσο πολύ, ώστε, όσάκις διαβάει κανένα βιβλίον και του άρση, λέ- γει: «Μουρέ, σάν Διαπλάσις εις ή Χαρα- κτηριστικώτατον!

Ό 'Ασθή της 'Ελευθερίας, που είχε να μου γράψη ένα μήνα, μου άναγγέλει: «Την περασμένη Δευτέραν έφθασεν έδώ, έρχομένη από τάς 'Αθήνας, ή πολυθρόνητός και πνευ- ματώδης συνδρομητριά σου Βαλκανική Συμ- μαχία. Την γνωρίζω έγώ πολύ καλά, διότι και πρό πάντε έτόν ήτο καλόν έδώ». Και ό 'Ασθή της 'Ελευθερίας προσέθει, ότι θα ήθελε να έμάνηκε τάς έντυπώσεις της από την Πάλιν. Πώς της έφάνη; «πλήρης χέρι- τος, καθαρότητος και πολιτισμού;»

Και μερικά νόστιμα γλωσσικά του Αιδω- μαίου. Ένας φίλος του του είπεν, ότι πραγ- ματικώς οι μαλλιαροί και δημοτικιστάι εν γέ- νει εις άμαθείς και αναλφάβητοι, και γρά- φουν την δημοτικήν, επειδή δεν γνωρίζουν την καθαρεύουσάν. —Ναι, δυστυχώς, μερικώ έχουν αυτήν την ιδέαν. Νομίζουν δηλαδή, ότι εμπο- ρει να γράψη την δημοτικήν όποιος! όποιος... Διά τό άλλο της Βαλκανικής Συμμαχίας, ότι ό Όμηρος είναι καιρόν του ήτο μαλλια- ρός, πολύ σωστό, λέγει, άφού και οι τυρινοί μαλλιαροί μετά δύο χιλιάδες χρόνια, αν εξα- κολουθήση ή γλώσσά μας νάλλάζη έτσι, —και βεβαίως θάλλάζη, —θα θεωρούνται καθαρευου- σίανοι. Πώς;

Ευάισθητε Βράχε, σωστά και έξυπνα και όρατά αυτά που γράφεις διά την γλώσσαν, δεν τά δημοσιεύω όμως, επειδή άναμηνύεις και προσωπικά. Διά τόν ίδιον λόγον δεν ένε- κρινω τό κομμάτι που μου έστειλες διά την Σ. Σ. Σ. Και όμως μου ήρεσε πολύ.

Σου έστειλα τό φυλλάδιον που σου έστειπε, Σχοινιάστου Χίος, και χαίρω πολύ διά την άπόφασίν σου. Ναι, να μου γράψης τα- κτικά και να λαμβάνης μέρος εις όλους τους διαγωνισμούς. Σε συχαίρω και διά τό λαμ- πρόν άπολυτήριο.

Έχεις δικήν, Ένδοξο 'Αεροναύτα, ό «Και- σαρ Κασκαπέλι» εις από τά όραιότερα μυ- θιστορήματα του 'Ιουλίου Βέρν. Εκτός αυ- τού, έχων δημοσιευθή εις παλαιούς μου τό- μους, ή 'Η Σφίγγη των Παγών, που εις τό άριστούργημά του, «όά διετείς διακοπαί», «Τό μέγα δάσος», «Τό μυστηριώδες έγκλημα» κτλ. Διά πολύν καιρόν ό 'Ιούλιος Βέρν θα εις ό προσφιλέτερος συγγραφέας της νοι- λίας. Άπέθανε πρό καιρού, αλλά δεν έφάνη ακόμη ή αντικαταστάτης του.

Έ, ήλθε και ή σειρά της φίλης μου Και- νούργης Λάφνης, να παραπονηθί ότι της πέ- ρομαι ψυχρός και δεν άπαντώ εις τάς έπι- στολάς της. Έλλειψην χρόνον δεν παραδέχεται, έλλειψην καιρού, ούτε 'έλλειψην ασιτώδους θέ- ματος καμμίαν φοράν, ούτε συμπτωσιών έπι- τέλους, ούτε άλλα μόνον ψυχρότητα και άδιαφορίαν. Δέν νομίζετε, ότι με άδικεί; Δι' αυτό έπίκλιω ότι θα τό συναστάνθής, θα τό μετανοήση και γρήγορα θα μου ξαναγράψη. —Λοιπόν, κανών γενικός: Όποιος μ' άγαπή και όποιος αισθάνεται την όφελειαν της 'Αλ- ληλογραφίας, μου γράφει, άδιαφορών τελείως αν θα του άπαντήσω συντόμως, έκτενώς ή και διόλου.

Ήπειρωτική Λόγγη, χαίρω πολύ διά την γνωριμίαν και εύχαριστώ την φίλην μας που με πρότρέψε να μου γράψης. Τό πρώτον σου γράμμα μου έκαμε πολύ καλήν έντύπωσιν, καθώς και τό ψευδώνυμόν σου. 'Επίκλιω ότι θα διαπρήξης.

Δέν τό ήξευρα, Φάον, ότι έπρόκειτο περί... ήτης και νήης. Έτσι λοιπόν τά καίρνας σου

αυτά τά ζητήματα; Νομίζεις δηλαδή ότι αν έχη μίαν έσφαλέμενην ιδέαν, και ένας μεγα- λήτερος σου και ειδικώτερος σου, με μεταπίσση, θα ήττηθής; Μά όχι, φίλε, θα νικήσής! Θα νικήσής, σε δεκάκις! Όστε γράμμα με Α.Χ. δεν σου έδωσαν ακόμη από τό Ταχυδρομείον. Ξέρω κι' εγώ, εμπορεί να μη σου έγραψην ακόμη ή φίλος μας έκείνος.

Όραίος έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και οι εξής: Τέλλος 'Αργας, Όμη- ριάς, Νίδη, Γυαντομάχος του 1912-13, Βυζαντίς, Συμμαχία του 1912, 'Ασγο Κο- ράκι, Λατρευτή Κωνσταντίας, Πείρηγη του Βυζαντίου και Πολικός 'Ασθή.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγυθίζονται: «Τίς: τά ύποσηκνήμα» του Δοξασμένου Ρήνου— 'Αθήνα Δικαιοσύνης της Διατρήτου Κυριοπόλου— «Η τρίτη θέ- σις της Ένώσεως της Κρήτης— 'Επρό- τάς έντυπώσεις κτλ. της Βαλκανικής Συμ- μαχίας— «Από τό Δεξικό μου του 'Ασγο Κο- ράκι— «Μιά εύχη της Άλλης του 'Ελ- λημισού— «'Αλημονήτοι Εικόνας της Βυ- ζαντίδος— «Η γατίτσα του Πανελληνίου Πόδου— «Ό τάφος του Προδότη του Χάρ- δεμα τ' Άγέα— «Γαλήνη του Φάουος— «'Σπίτα του Βυζαντινού 'Αστρό— «Τό Πα- νηγύρι της Κανούργης Λάφνης— «Πρόσφυ- γες» της Όμηριάδος— «Κάκια πανσέληνη βραδιά» του 'Ελληνικού 'Ιδεώδους— Μικρά Διάφορα διάφορον.

Απορρίπτονται: «Εισήγη» έν τώ συνόλω καλόν έχει όμως μερικά άνωμαλίας που δυστυχώς δεν διορθώνονται: κάμη κανένα άλλο!— «Οι ύπόδουλοι», «Τά δώα έρημα» (άπερχει στίχοι)— «Ό Όρβανός» και τό «Πο- τήμι» (όις πρώτα, πολύ καλά, αλλά έχων και πολλά ελαττώματα, μην άπειλείσθης, να καταγίνεσαι! έχεις έμπνευσιν, ή πείρα ακόμη σου λείπει)— «Η Διαπλάσις στο χαράρι» (ανατάλληλον).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδών ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άναθεύται αν δεν συνοδεύεται από του δικαίωματος φρ.1. Τά εγκρινόμενα ή άναθευόμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νομβρίου 1914. Όσα συνοδεύονται από Α. ή νήμον εις άόρατα, και άσα από Κ εις κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Νέος Βουλγαροτό- νος, α. (τ'ς;) Έσάνον Λυμείον Λάφνης, α. (Σ.Μ.) Βαρούβια του Ηρωίου, α. (Β.Τ.) 'Ανθισμένη 'Αμυδαλία, κ. (Ρ.Κ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' ανταλ- λάξουν: ό Γυαντομάχος 'Ελλήν (0) με Θε- μόν Βασιώρη, Ναταργον Μισούλην, Γε- νουόνηλον Σισαηλιάνην— ό Νυμφόρος Στό- λος (0) με Αιδωμάην.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: Πηνελόπειαν των Δολλαρίων (τι θα πη- «πλέον προτιμείς; διά τόν κλήρον δεν υπάρ- χουν προσφιλείς και μη') 'Ελληνίδα (τορά που ήσυχάσες, γράψε μου τακτικά και έπίκλιε: είν- πορεί να τόν φθάρης) Δορσίλ (έλεδα, εύχα- ριστώ, καθώς και την Προσφιλή 'Ανάμνηση, και καθώς να έλθής) Κέμα του Τονίου (έστειλα, σε περιμένω) 'Αστερον Νίτην (θεριά συγχαρητήρια διά τό άριστα συμπτω- σεις, υποθέτω, να δημοσιευθί μόνον ό κατάλο- γος της τάσεώς σου) 'Αφρισμένος Πίλατος (έχει καλός) 'Ελληνικόν 'Ιδεώδες (έστειλα δεικτά) Βυζαντινόν 'Αστρό (ναι, εξακολουθε- να εις) Μικρόν 'Εδάσιν (σου έστειλά) Βαλκανική Συμμαχία (που μου γράφει κα- τενοσταμένην με την όρατιαν ζωήν που κά-

μνει εις την Πρίγκιπον') Χανουμάι (ἔχει ἄδικον φαγνίσσον μόνον — καὶ αὐτὸ ἄρκει, — ὅτι τὸ «πῶς γυρίζει ὁ κόσμος» ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ κ. Φαίδωνος πρὸ ἐτῶν) Γραντομάχον 'Ελληνα (εὐγεῖ εἰς τὸν Σύλλογον αὐτῶν) Κεραυραϊκὴν Δύσαν (ἔχει καλῶς) Μαριώδη Ταξεδιώτισσαν (ἔστειλα) Τροπαιοχρον 'Ελλάδα (ναί, εἰς τὴν 208 Ἀσκησιν ἔγενε λάθος· ἀντὶ πόλις τῆς Ἀραβίας, ἐτυπώθη Ἀλβανίας) Βουνοῦ τῆς Μανωλιάσος (ὄχι, ἐκτενή δὲν δέχομαι) Πανελλήνων Ἐνωσιν (πρέπει νὰ ἐσωχλεῖς δεκάλεκτον γραμματισμὸν εἰς λάβε τετραδίων Μ. Μυστικῶν ποῦ στέλλεις πρὸς δι-αδύσασιν) Ἐλληνα Ὀπλίτην (εἰδομαὶ κα-λὰς προδούς) Πανελλήνων Πόδον (θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεπάρθωμα) Μαγαλιμῶν Ρόδον (οὐ παραπέτω εἰς τὸν Ὀδηγόν, ἐκεῖ ποῦ λέγει «Κανονισμὸς τῶν Μικρῶν Μυστι-κῶν» — ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ἴον φυλλάδιον καὶ λυεῖ ἄλλας τὰς ἀπορίας) Σημαιοφόρον Ἐλληνα, Σημαιοτῆς Ἀεροπόλου, κλπ. κλπ.

Εἰς δόσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9ην Ἰουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεγές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

144ος Διαγωνισμὸς Δύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 8ης Σεπτεμβρίου, ἄλλα καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

332. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτον μου, ὡς ἴσθιν, Ἀκλίτον πάντα μένει. Μυστήριον, ἐκ τῶν ἐπιτά, Τὸ ἄλλο μοῦ σημαίνει. Κι' ἀντὰ τοῦ ἐνώσης μολεῖ, Γίνεται μὲ ἀργαία πόλις. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφιερώσεως Θαλάσσης.

333. Δογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Ἀν ὑπὸ μίαν Ἀντουνομίαν Βάλης νησάκι, Κάνεις ποδάκι. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάωνος

334. Συλλαβόγραφος

Ἀν ζῶν ἄγριον ἐνώσης. Μὲ κάτι τι ὑποθετικόν, Ἀμέως τότε θὰ δηλώσης Στόλισμα κήπων κ' αἰθουσῶν. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ροδοδάφνης

335. Στοιχειόγραφος

Ἰππῶρα, λυτὰ μου, ἦρας τῆς Τροίας. Κατὰ στοιχεῖα ἐάν θελήσης Δύο μονάχα νὰ με' ἀδείξης, Πιπνὸν θὰ γίνω μετ' εὐκολίας. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηλέος

336. Ἀσπῆ

* * * * * Ναντικατασταθὸν οἱ ἀ-στερισκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε ναναγινοῦ-σκωνται· ὀριζαντίως ὑπο-διαίρεται θαλάσσης, κατέ-τως τὸ δι' εἰς ὁ ἄνθρωπος κερδίζει τὰ πρὸς τὸ ζῆν, διαγωνίως δὲ φυτὸν καὶ ἀριθμητικόν. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφιερωμένου Πελάγου

337. Ἐπιγραφή

ΜΥΠΝ
ΕΟΑΥ
ΓΙΟΝ
ΗΟΟΝ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πληρωμένου Ἡπειρίτου

338-341. Συμπληρωσις Φράσεων

1. — Κρεττον — ποδι — ἢ — γλώσσῃ.
2. — Τοσ — ἢ — εἰς — τέραμα —
3. — Ὁ γραμματῶν — αὐδ — δλέπων.
4. — Κάλιστον — τὸ — αἰδοῦς —

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διατετήτου Κυνολοέσκου

342. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ ἀρχικά τῶν ν' ἀποτελοῦν ἐνα τῶν ἐπιτά σοφῶν τῆς Ἑλλάδος:

Χαιμῶν, δεξιὰ, νῆσος, νίκη, φῶς
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δὸν Κυκῶτος

343. Φωνηεντόλιον

αβρ - στ - φχ - τ - κ - σμτ
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὀμηρικῆς Ἰθάκης

344. Γρίφος

0 Ἀμ 1 1
1 1 1

Ἐστ. ὑπὸ Μπαρουτοκακινισμένης Γαλανόλευκῆς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 22-23.

213. Ἡρακλῆς (Ἡρα, κλεις). — 214. Κλι-βανος - Λίβανος. — 215. Σάλος - σάνος. — 216. Ζήσεις βίον κράτιστον ἂν θυμοῦ κρατῆς. (Διδάσκαλος Σ Ο

217. Κ Α Λ Α Μ Ο Σ ΜΑΛΑΚός...
Μ Η Ρ Ο Σ (πόσο ΠΗΜα.)
Α Π Ο (Νικό ΠΑντα.)
Α

218-222. Διὰ τοῦ Ω: Χώρα, Ἐρατώ, Ρέ-μη, κῆνος, σάμα. — 223. ΗΑΒΙΑ-ΑΓΙΟΣ (Ἡρακλῆς, Λαβῶς, Ἑλλίκων, Ἰσοκράτης, Αἰσχύλος). — 224. Τὰς τῶν σπουδαίων φι-λλίας ὁ χρόνος οὐκ ἐξαλείφει. — 225. Φίλει ὡς μύσησον καὶ μοῦσι ὡς φιλήσον. (φι - λι - ὡς - μ' εἰς ἴσον - καὶ - μ' εἰς εἰ - ὡς - φι - λ ἴσον).

— 226. Τιμολέων (τιμῶ, λέων). — 227. Ἰα-πονία - Λακωνία - Λακωνία. — 228. Ἰανός-Λίτος. — 229. Ὁ ἄρτος, ἢ Ἄρτα.

230. Ε Λ Α Σ 231. ΜΙΝΩ-
Α Ρ Ι Ω Ν ΤΑΥΡΟΣ (Ιά-
Α Ρ Α Η σων, νιτρον, ὤ-
Α Ϊ Τ Α Σ ρατος, τῶς, Ἄ-
Ω Λ Ε Ν Η μαρτσουτον, ὕαυα,
Ρωματος, οἶνος, σαύρα). — 232-236. Διὰ τοῦ Τ: Τάσις, τόσις (ἢ πόσις,) τόσον (ἢ πο-τόν), ἀσκή, ταῖρος. — 237. Γηράσκω δ' αἶ πολλὰ διδασκόμενος. — 238. Πολλὰ πράγ-ματα, πολλὰ καλὰ. (Πολλὰ πραγ-Μάτα-πολλὰ κα - Λά.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[14 - 21]

1. ... Τρουποκάουδο, μὴ κρέβισαι, ὅσο κι' ἐν κρυφῆς, εἰ βρισκῇ τὸ βόλι. Γιατί ὅμως μ' ἐγέλασες; Διδυμῶτος.

Τὸ πρότιτον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς τῆς

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Ὀμονοίας
Ὄδος Δωρῶν 8α
Ὁραμ ἐπισκέψεων 10-12 καὶ 3-5

Εὐχάριστο καλοκαίρι
περνοῦν οἱ ἐφοδιαζόμενοι
μὲ τόμους «Διασχέσεως»

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 11 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ. 1,40 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 8 οἱ ἐξῆς: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος. (Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηρτηθήσαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τι-μῆται: Ἄδατος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. Ἄδατος 3,50, χρυσόδ. 6,50 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. " 4, — " 7, —

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμῆται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν: Ἄδατος φρ. 7 — Χρυσόδατος φρ. 10.

Τόμοι 8: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1913, ὧν ἕκαστος τιμῆται: Ἄδατος φρ. 8 — Χρυσόδατος φρ. 10.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 29ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 249.)

ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Θ. Νικολάου, Αλ. Θ. Νικολάου, Κωνστ. Ν. Καλλίνικος, Σοφ. Γεγάνης, Ν. Παγ-καλος, Βασ. Μαύρ, Ἰω. Μάσιος, Ε. Κατῆριαν-νάκης, Π. Μανωλογένης, Ν. Χερυιαντῆς, Γ. Κε-γιαντῆς, Δημοσφ. Μελετόπουλος, Ὁδ. Ν. Καλλι-νικος, Χρ. Χριστοδουλοῦ (δὲς)

ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μεγάλη Ἑλλάς (δὲς).

ΑΙΓΙΝΗΣ: Μιχαῆλ Παγαγινης.

ΛΑΕΣΑΝΔΡΕΙΑΣ: Πηλεῦς.

ΑΓΡΟΥΣ: Πάναγος Α. Παγαγιατόπουλος.

ΒΟΑΟΥ: Γεώργ. Αν. Αικααρδόπουλος, Κων. Παναῆς.

ΙΘΑΚΗΣ: Κωνστ. Α. Μαρούδας.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Κ. Γ. Κοστώπουλος.

ΚΑΙΡΟΥ: Δαρνοσταφῆς Στρατηλάτης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἰωάν. Π. Καζέλας.

ΚΟΖΑΝΗΣ: Γ. Κ. Κασόσης.

ΚΟΝΗΟΛΕΩΣ: Κερασοβίτης, Ἑλληγις.

ΛΑΡΝΑΚΟΣ: Νικ. Κωφότης, Ἐσθη Κτωε-δου.

ΠΑΡΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ἀγγελικὴ Ε. Κατά-νη, Νανουὰ Ε. Καλῆνη.

ΠΑΤΡΩΝ: Γιαν. Α. Ἀλεξόπουλος, Μιχαῆλ Εβελιας, Παν. Α. Κυριακόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θεόδ. Γ. Βουλάς.

ΠΥΡΡΟΥ: Σταθός Κ. Σκουδατοῦλος.

ΡΟΣΤΟΒΙΟΥ: Ἐνδοξος Ἀεσονάτης.

ΣΜΥΡΝΗΣ: Χρ. Ἐμ. Ἀγγελοράτης.

ΥΑΡΑΣ: Π. Παντελάκης, Ἐλεντίνα Δημ. Δε-βελῆκου, Ροβινσῶν τῆς Ἐρημονήσου, Ἀθανάτα 1821-1912.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὸν εὐεργέτην ὁδὴν τὴν λύσιν τὰ ὄνόματα ἀπέθεσαν εἰς τὴν Κλήρωσιν, καὶ ἐκλεχθήσαν οἱ ἐξῆς: δὸς ΠΑΝ. ΜΠΕΝΟΣ ἐν Ἀθῆναις καὶ ΓΕΩΡΓ. ΑΝ. ΑΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΔΟΣ ἐν Βόλῳ οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ κρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Αἰγυόστου. Ἀμρότεροι παρακαλοῦνται νὰ μὲς ἀποστελλῶν τὰς δεινύσεις τῶν.